Taxa poştală plătită in numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 52 5 Lei

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Cascada fără fund

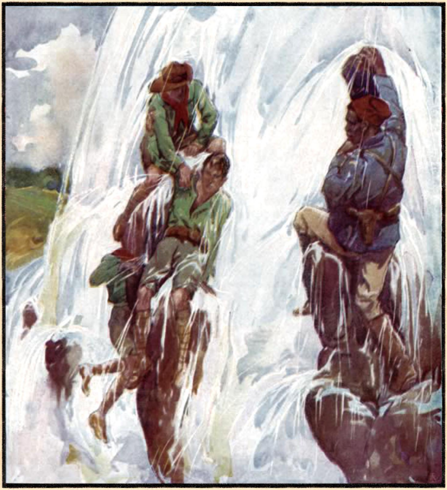

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

AMANUNTE DESPRE PREMIILE DE

10.000 Lei

RELATIV LA JOCURI SE GASESC IN PAGINA II-A A FASCICOLELOR No. 44 — 45 — 46

Citiți

ULTIMELE NOUTAȚI APARUTE IN EDITURA ZIARULUI „UNIVERSUL‘

DIVERSE INSEMNARI
de I. SUCHIANU . . Lei 40

ICOANE DUNARENE
de MIHAIL TICAN RUMANO . . . Lei 75

DESPOT VODA
de C. GANEA . . . . Lei 80

BIBLIOTECA * FURCĂREA EMIL * PERSONALĂ

BIBLIOTECA * FURCĂREA EMIL * PERSONALĂ

CASCADA FĂRĂ FUND

CAPITOLUL I.

SPIONII

Cercetașii noștri, Raimondo Balsan, Marius Colombo, Jean Bart, cu negrul lor Zomba, așteptau cu nerăbdare, în tabăra generalului Allenby să li se încredințeze misiunea specială care li se promisese.

In cele din urmă, după cinci zile dela venirea lor în tabără, fură chemați de general. Acesta le spuse adresându-se lui Raimondo pe care îl știa că este capul eroicului grup:

— Dacă am întârziat să vă comunic ideia mea este fiind că am vrut să am date sigure. Acum le am și puteți să porniți la vânătoare.

— Vorba de o vânătoare?

Și Romanul zâmbi.

— De o vânătoare de om, cred — întrerupse nerăbdătorul Milanez.

Ligurul se mulțumi să clătine din cap; negrul își arătă dinții strălucitori.

— Tocmai, e o vânătoare de om.

Au fost identificați trei spioni: polițiști atașați pe lângă armata turcă împotriva căreia noi luptăm.

Se numesc Koenig, Ahmed și Brod. Eri, travestiți ca soldați englezi, au pus mâna pe un automobil de al nostru și au plecat dealungul liniei ferate ale cărei stații le am cucerit de curând.

„Știți că această linie, construită de germani, merge până la Bagdad, unde este marea linie orientală.

Acum, până la podul lui Al-Rechid și puțin mai sus, patrulele noastre de cavalerie stăpânesc ținutul și linia ferată. Facem legătură telefonică și telegrafică cu aceste patrule care au aparate portative. Iată ce e bine să știți.

„Automobilul furat este gris, fără alt semn distintic.

Acești oameni vă preced cu câteva ore. Credeți că puteți să-i ajungeți ?

— Iată — răspunse Raimondo. Cred că în tabără sunt trei avioane.

— Intocmai.

— Voiți să dați ordin ca unul să ne fie pus la dispoziție? Spionii trebuesc prinși vii, nu e așa ?

— Da, dacă e posibil, de oarece ne ar putea furniza informații prețioase. Dar dacă va trebui să-i ucideți, îmi veți aduce hârtiile ce le vor avea asupra lor.

— Se înțelege ! mii de pipe !

Tinerii fură conduși de un ofițer să-și aleagă avionul. Aleseră un biplan și se suiră cu Zomba. Trei minute în urmă erau sus.

Când cei trei spioni fugiseră cu automobilul, reușiseră să înșele buna credință a câtor-va soldați și a unui subofițer englez

Acestora li se atrase atenția de un polițist englez pus să urmărească pe spioni.

In timp ce generalul dădea instrucțiuni necesare tinerilor, spionii, la câți-va kilometri spre nord. se opriseră lângă un râu, să îmbuce ceva. Erau satisfăcuți de isprava lor și se credeau siguri. In buzunare aveau prețioase documente pentru armata turcă.

Mâncară bine și își fumară liniștiți pipele timp de o oră. Băură câte un gât zdravăn de rom și șterseră de pe nisip urmele lor.

Iată-i din nou pe drum într'o cursă nebună ! Dar fură curând constrânși să încetinească, de oarece drumul era mizerabil, plin de obstacole și pe alocurea complect desfundat.

Mecanicul blestema, ceilalți strigau dar nu le servea la nimic. De odată Brod zise :

— Na ! Uite un aeroplan !

— Unde, Brod ?

— Colo sus, nu vezi. Tocmai deasupra capetelor noastre.

— Da. Şi par'că vrea să coboare înaintea noastră. S'ar zice că vor să caute un loc să aterizeze.

— Da !

Un magnific biplan, fără colori distinctive scobora în spirale.

După câteva minute, spionii văzură pe cei patru aviatori alergând spre şosea. Cu o voce tăiată de emoţie Koenig strigă:

— Ii ecunosc ! Sunt duşmani !

— Imposibil — răspunse Ahmed.

„Dar colo, nu e staţia ? Pasagiul de nivel ?

Se găseau într'adevăr în apropierea unei staţii primitive Linia ferată travesa şoseaua. Cei trei cercetaşi înaintau repede, strigând ceva unor oameni care erau pe câmp şi care păreau că nu înţeleg.

Koenig suci volanul şi lansă maşina spre linia ferată.

— Blestem ! — urlă Ahmed.

Tocmai în acel moment un macagiu închidea bariera. Trebue să fi fost chiar şeful staţiei acelea.

De odată isbucni o locomotivă fumegândă, care trăgea după ea un şir nesfârşit de vagoane goale.

Brod avu o inspiraţie provocată de vederea celor patru aviatori care veneau spre ei cu armele în mână.

— Ahmed — zise el repede — putem să ne apărăm şi chiar să învingem, dar cum câmpul de concentrare e aproape, se va auzi, vom fi urmăriţi şi ucişi.

— Ei bine ? zise Konig nerăbdător, în timp ce automobilul se oprea tocmai lângă bariera lăsată.

Locomotiva mergea în direcţia armatei turceşti.

— Am înţeles ! zise Ahmed.

Ceeace urmă fu făcut într'o clipă. Şi nu fu văzut decât de câţi-va oameni zdrenţăroşi care aşteptau lângă linie manevra vagoanelor.

Cei trei spioni făcură un salt extraordinar, din automobil peste barieră, sărind pe platforma locomoticei care se mişca încet.

— Inainte ! Inainte ! — strigară mecanicului şi fochistului.

Aceştia, doi tineri voiră să reziste cu atât mai mult cu cât în calitatea lor de Turci se vedeau amenințați de oameni care după față erau de neamul lor. Dar spionii nu făceau caz de naționalitate. Trei detunături se auziră și cei doi nenorociți cu capetele zdrobite, fură aruncați pe linie

Koenig era un mecanic excelent.

— Puneți cărbuni — strigă lui Ahmed și Brod.

Deschiseră vaporii și mașina o luă la goană pe linie. Se auzi patru, opt, douzeci de detunături; erau revolverele aviatorilor care trăgeau prea de departe, prea târziu...

Intr'un nor de fum, de aburi și de praf, locomotiva trecu ca o săgeată prin gară, ucise un om pe care îl surprinse pe linie și se pierdu spre nord-vest.

Raimondo alergă la stație. intră în cabina telefonică și dădu armatei engleze indicațiuni și ordine energice.

Eși și strigă:

— La avion!

Fură sus într'o clipă. Raimondo la volan, îndreptă avionul spre stânga, trecu peste stație, la sută de metri înălțime și porni în direcția unde dispăruse locomotiva. Koenig răgea mereu:

— Combustibil! Mereu combustibil!

Din gura convulsionată eșeau blesteme groaznice. Cei doi tovarăși se grăbeau să-l asculte.

Aceștia băgau cu desperare lopată după lopată de cărbuni și în curând căldarea avea toată presiunea.

Brod se întoarse spre ei și le spuse cu o voce stinsă:

— Totul e bine numai...

— Numai ce? — făcu Koenig iritat și trăsnindu-l cu privirea.

— Telegraful merge mai repede ca noi. Știți că patrulele engleze vin până lângă armata turcă. De sigur că blestemații aceia le-au înștiințat.

Așa că sau ne va pune pe o linie moartă, sau ne va face să deraiem.

— Ce e de făcut? zise Koenig.

— De cât să cădem pe mâna celor trei cercetași mai bine mă bat cu ei pe viață și pe moarte! zise Brod.

Dar înainte de a muri, tare așa vrea să pun mâna pe un blestemat din aceia!

— Trebue să ajungem la podul Al-Rechid. Eu am asistat pe inginerul care l'a fabricat. E în podul acela niște minunate ascunzători și se găsește acolo și cartușe de dinamită

Dacă vom fi uciși cel puțin vom distruge podul.

„Dacă ajungem până acolo suntem scăpați.

Putem să rămânem chiar câteva săptămâni în ascunzișul acela ; găsim acolo proviziii de gură și putem eși așa de transformați încât nici chiar îndrăcitul de Marius nu ne va recunoaște. O să avem aerul unor țărani turci care se luptă cu mizeria. Și întorcându-se către mecanic, Koenig conchise :

„Ahmed, Brod, trebue să ne grăbim !

Mai puneți cărbuni !

Locomotiva mergea ca viteză. Trecea ca un bolid prin fața punctelor de comunicație și a impiegaților care nu înțelegeau de loc neobișnuita grabă.

Această furtună de foc și de fier avu norocul să nu întâlnească nici un obstacol.

— Ahmed, Brod — zise deodată Kaenig — nu mai sun suntem de cât la vre-o douăzeci de minute de pod.

Incă douăzeci de minute de goană și spionii s'ar fi găsit în siguranță.

Dar Koenig, întorcându-se. după ce închisese ușa cuptorului înroșit de foc, scoase un strigăt :

— Blestem !

— Ce e ?

— Aeropianul !

Cu figurile descompuse de furie și de groază, cei trei spioni văzură venind spre ei, cu viteză nebună, avionul celor trei cercetași. Koenig își reveni celdintâi din stupoare.

— Știți, mașina poate să meargă și singură spre pod. Puneți mâna pe revolvere.

— Aidem ! — zise Brod — să facem o tranșee cu grămezile de cărbune.

Și, cu febrilitate, în timp ce locomotiva nebună gonea, cei trei oameni începură să construiască în tender un fel de adăpost din bulgării de cărbuni.

Cu tot ce putură găsi, îngrămădiră bolovanii, lăsând la mijloc un crater în care se băgară. De asupra puseră niște saci goi așa că să poată vedea avionul deasupra capului lor fără ca cercetașii să-i poată vedea din muntele de cărburi, Koenig știa că în douăsprezece minute locomotiva trebuia să ajungă la pod. Deci, la unsprezece precis, oricare ar fi fost pericolul, va trebui să iasă din refugiu și să oprească mașina înainte de a intra pe pod.

Conta să se arunce în tufișurile care înconjurau întăriturile podului. și de acolo să ajungă în ascunzișurile știute numai de el.

— Poate vor să se coboare așa de jos încât să ne ucidă cu revolverele ! zise Koenig.

— Ii curățăm noi așa, când vor fi lângă noi ! — zise Ahmed.

— E destul un glonț bun în avion ca să se dea peste cap!

— Așa sper și eu.

— Uite-l.

— Așteaptă. Nu trage. E prea sus !

Avionul mergea mai repede ca locomotiva. O întrecu. rămânând mereu la o înălțime suficientă spre a nu putea fi lovit de jos.

— Na ! ne o ia înainte ! — observă Koenig. — Ce vor să facă ?

— Ah ! ticăloșii ! înțeleg — răgi Brod.

— Da ! Ne escortează până ne vom opri.

„Dela stația de plecare, tebue să fi telefonat și acum ne vom face să o luăm pe lături, silindu-ne să oprim.

— De unde ști ? — zise Ahmed.

— Fiindcă deasupra noastră e Marius, acel tânăr de o șiretenie infernală.

Nu putem să ne închipuit ce-i trece prin cap. Așa dar, înțelegeți, avionul ne urmărește până vom opri și api coboară peste noi. Ah ! ah ! — Și într'un paroxism de furie, Koenig, strângea convulsiv mânerul revolverului.

— Dacă mai mergem așa, simt că înebunesc.

— Dar înainte de a fi ucis de ei, mugi Koenig — sper să omor și eu cel puțin pe blestematul de Marius !

Și de cât să cad în ghiarele lor, mă omor !

In acel moment, Brod avu o idee. Puse o mână pe umărul tovarășului.

— Koenig. fi calm.

— Eh ! Sunt foarte calm ! — bălbăi celalt.

— Liniștește-te și ascultă-mă.

— Ce este ?

— Nu e mai bine sa scapăm ? Am un mijlo

— Să scăpăm ? Fără luptă ?

— Da. Șiretenia e mai bună ca forța.

— ? ? ?

— Nu e o gaură pe platforma locomotivei ?

— Ei, da !

— Ei bine, Acea gaură dă tocmai pe linia ferat.. într toate.

— Nu înțeleg.

— O să înțelegi. Incetinești mașina și deschidem capacul. „Din poziția în care ne aflăm aviatorii nu pot să ne vadă; și podul nu e departe...

— Ah ! pricep...

— Bine ascunși, ne lăsăm să cădem pe drum când mașina va încetini și va fa lângă pot. Cel mai rău lucu ce ni se va putea întâpla e să ne jupuim genunchii și să ne rupem hainele. Avem barem de schimb în ascunzătoare ?

— Da — răspunse Koenig. Uniforme turcești. Dar e un risc.

— Care ?

— Să fim striviți de roatele tenderului.

— Nu cred. Ced că vom cădea între șine și vom fi asvârliți deoparte de curent.

— Atunci la lucru !

Revolverele fuă puse în tocuri.

După câteva minute, încetinind mult mașina, deschiseră capacul. Rând pe rând căzură pe șine.

Locomotiva continuă mersul său din ce în ce mai încet, supravegheată, la trei sute de metri de cercetașii din avion.

CAPITOLUL II

DRAMA DELA POD

Koenig ghicise adevărul. Raimondo telefonase stațiilor.

La câțiva kilometrii mai sus, un detașament de cavalerie engleză primi comunicația.

Doi kilometri înaintea podului făcuseră să devieze o porțiune de linie, așa ca mașina să trebue să se oprească și să deraieze.

Raimondo primind asigurări că acest lucru se va face la timp, săriră cu amici săi în avion și ajunsese repede locomotiva, sburând la oare care înălțime.

— Să păstrăm aceiaș iuțeală propuse Romanul. Mașina va fi constrânsă să se oprească la locul unde șina e scoasă. noi vom sări în spatele spionilor... Dacă va fi nevoie cavaleria engleză ne va da o mână de ajutor.

Cei patru aviatori înțeleseră ușor manevra spionilor care se ascundeau după bulgării de cărbuni.

— Imbecilii ! Cretini ! Dacă își închipue că o să ne stricăm așa gloanțele !

— După podul Al-Rechid tot ne va cădea în mână — comentă Raimondo.

Zomba supraveghea în mod special tenderul.

— Ei, ce se întâmplă acolo ? — strigă deodată Raimondo

Marius, ghici ce se întâmpla.

— Vedeți curba aceia a liniei înainte de a ajunge la pod?

„Dacă mașina nu se oprește, nu va putea face curba, ci va sări înainte, va rupe ceva zid din piciorul podului și va cădea în râu.

— Asta ar mai tebui !

— N'am putea să-i prindem vii !

— Nu es din tender ?

— Nu, zise Marius atent.

Raimondo exclamă deodată :

— Dar mașina încetinește !

— Da ! asta așa e ! mii de pipe !

— Da ! da ! aveți dreptate, aprobă Jean Bart.

Podul se vedea. Locomotiva cu iuțeală încă mare, se înscrise în curbă. Mai întâi merse regulat dar deodată sări de pe șine, se rostogoli spre pod, isbi parapetul care se sfărâmă și căzu în fluviu în mijlocul unui îngrozitor sgomot de flăcări fum și apă spumegată !

— Na ! o mie de draci !

— Nu-i mai prindem vii !

Jean Bart strângea nervos pumnii.

Cei trei cercetași nu voiau moartea spionilor.

Voiau să-i prindă vii, spre a-i putea sili să mărturisească ce știau ; de altfel așa era și însărcinarea ce o aveau dela generalul Allenby.

Avionul aterisă pe un banc de nisip pe albia fluviului, la zece metri de locomotiva sfărâmată în mijlocul apei. Tinerii săriră din avion. apoi intrară în apă, spre locomotivă. Tenderul era în picioare. Eșea complect din apă și roțile se afundaseră în nisipul fundului.

— Să căutăm în tender ! repede, — ordonă Raimondo — să-l golim.

Spionii sigur că sunt acolo !

— Numai de n'ar fi făcuți fărâme ! — observă Jean Bart.

— Oho ! rasa asta are pielea tare !

Se puseră pe lucru. Bălăceau în apă scotocind printre grămezile de cărbuni ; se așteptau în fiecare moment să descopere un picior, o mână, dar nu găsiră nimic.

— Drace ! pe unde au eșit ?

— Să continuăm !

— Să fie sub mașină, sdrobiți ? întreabă Raimondo.

— Nu cred.

— Eu singur, eu privit bine — zise Zomba, care tăcuse până atunci.

Când mașina căzut, oamenii nu erau pe platformă.

— Atunci? — întrebă Raimondo.

Tinerii se priviră perplexi. Marius se lovi peste frunte:

— Ș-au bătut joc de noi: au eșit din mașină cât era în mers.

— Cum?

— Na! cum vrei să știu! Dar faptul e cert. In locomotivă nu sunt și nici pe tender!

— Marius are dreptate — reluă Jean Bart. — Dacă ar fi aci s'ar vedea.

Au șters-o la timp!

— Să ne urcăm în avion — propuse Raimondo — și să ne înapoiem. Poate sărind din mașină au fost uciși sau răniți. Să sburăm jos. Am pierdut mult timp. De o oră de când ne învârtim pe aci!

Biplanul își luă sborul la vre-o douăzeci de metri de linie. După câtva timp Marius strigă:

— Stai!

— Ce e?

— O pată roșie pe balast.

— Sânge?

— Cred că da.

Și Raimondo ateriză pe un loc vecin. Aleargă cu toți spre linie și văzură, între cele două șinii, o mică pată de sânge, încă ne închegat...

— Aci au căzut și nu pot fi departe.

— Să căutăm!

Căutară urmele fugarilor care erau vizibile pe iarba grasă și umedă.

Atunci se întâmplă un lucru fantastic și neprevăzut care lasă pe tineri cu gura deschisă. Se auzi un sgomot de motor și văzură cum avionul alerga pe câmp, se ridică de pe pământ și sburând spre nord-vest. Văzură înăuntru trei oameni cu turbane murdare. Ce se întâmplase?

Un lucru foarte simplu.

Căzând de pe locomotivă, cei trei spioni, fură asvârliți ca niște bucăți de hârtie, de curentul de aer.

Când căderea se opri, ei nu se ridicară imediat ci continuară să se rostogolească până la șanțul plin de iarbă care mărginea linia.

Koenig avea genunchi jupuiți și hainele ciuruite. Il durea tot corpul ca și când ar fi fost bătut; putea totuși să miște mâinile și picoarele. Ahmed, și el jupuit peste tot, nu avea răni serioase în timp ce Brod se alesese teafăr din căzătură.

— In definitiv, zise Koenig, putem spune că am scăpat eftin.

— Totuși, mă simt frânt.

— Și eu. Mi se pare că am fost bătut cu ciomegele.

— Să lăsăm văicărlele — comandă energic Koenig. Uitați-vă colo e un tufiș. Aidem s ăne ascundem acolo. Am o butelie de coniac. Ne vom odihni și ne vom pune puțină rânduială în echipamente. Ne vom duce să căutăm niște haine mai bune pe la locuitorii turci de prin apropiere.

— Mi se pare că locomotiva s'a sfărâmat la pod — relă Koenig. De sigur, cercetașii s'au dus să caute acolo așa că ne vor lăsa deocamdată în pace.

— Bine! Să așteptăm să plece blestemații aceia de tineri!

Se așezară jos. Văzură apoi biplanul aterizând la o mică depărtare de ei. Și nu mică le fu mirarea și bucuria când văzură că cercetașii îl lăsau așa, fără pază, în mijlocul câmpului.

— Prieteni — murmură Koenig, tremurând de emoție — să sărim la avion. Până se întorc ei, punem mâna pe el.

— Ah! ce păcăleală! Eu știu să conduc! — zise Brod.

— De aceea am și făcut propunerea.

Strecurându-se prin buruieni, ajunseră la avion și săriră în el. Brod apucă volanul și dădu drumul motorului.

Sub ochi stupefăcuți ai celor patru aviatori, avionul își luă sborul cu cei trei spioni.

Pentru cercetași era o mare și serioasă înfrângere. Nu mai fuseseră păcăliți așa până acum! Lucrul acesta întrecea răbdarea și toleranța bravilor tineri.

Dar se părea că Providența le vine în ajutor: tristețea furia lor se schimbă în speranță nebună: Văzuseră aeoplanul făcând mișcări dezordonate și prăbușindu-se cu capul în jos!

— Cade! cade! mii de pipe!

— Să alergăm ! ordonă Raimondo.

Nu mai era nici o îndoială. Avionul era silit să aterizeze din cauza vreunui accident neprevăzut.

Ce noroc pe cercetaşi ! Căzu repede, strivindu-se pe pământ, cu un formidabil sgomot de fierărie şi în mijlocul unei flacări uriaşe !

Când aviatorii ajunseră lângă aparatul în flacări, nu putură decât să scoată — cu mare caznă — trei cadavre aproape carbonizate. Motorul era fărâmiţat. Nu se putea ghici din massa aceia de fierărie fumegândă pricina accidentului.

— Putem spune că am avut noroc ! observă Marius. Putea să ni se întâmple nouă acest accident !

— Să ne bucurăm — conchise grav Raimondo, dar să salutăm cu respect aceste trei cadavre. Erau duşmani dar au fost curajoşi şi s'au luptat pentru ţara lor.

Şi îi descoperiră capetele.

Jean Bart, făcu mai religios, cruce şi îngenunche. Marius şi Zomba salutară milităreşte. Erau astfel cufundaţi în contemplare când auziră un galop. Se întoarseră.

— Oh ! mii de pipe ! Turcii !

Intr'adevăr patru turci călări, uşor de recunoscut după uniforme, veneau în galop.

— Duşmanul !

— Să ne apărăm !

Intr'o clipă fură luate dispoziţiile necesare. Cercetaşii şi Zomba se apărară după ruinele avionului şi pregătiră carabinele. Când cavaleri fură aproape, ochiră şi Raimondo zise :

— Să ucidem oamenii şi să punem mâna pe cai ca să avem cu ce să ne înapoiem la cartier.

Patru detunături se auziră ca una singură. Cei patru turci se clătinară şi căzură. Caii lor se opriră instinctiv apoi se pregăteau s'o ia din loc. Zomba şi Marius, agili ca nişte pantere, îi ajunseră la timp, apucându-i de frâuri.

După ce îi liberară de picioarele morţilor atârnânde în scări, cei patru aviatori îi încălecară.

Deodată Marius zise :

— Nu plecăm până nu scotocim buzunarele spionilor !

In curând aveau o bună provizie de acte şi documente importante. Jean Bart, întorcându-se spre a observa împrejurimile, scoase o exclamație guturală:

— Dușmanul! Patrula pe care am nimicit-o trebue să fie o avangardă; văd colo o trupă care nu poate fi decât cavaleria turcă.

— Se înțelege! După cum cavaleria engleză face incursiuni în liniile turcești așa și ei!

— Să fugim! — declară Marius. Mi se pare nefolositor să înfruntăm o luptă în care riscăm să pierdem însărcinarea ce ni s'a dat. Nu am putut prinde de vii pe spioni, dar să sperăm că documentele ce le aducem vor fi de folos generalului Allenby!

Trebuiau să facă un mare înconjur până la cartierul englez și nu puteau ajunge decât pe înserate. Din când în când se întorceau să constate că turcii îi urmăreau la aceeaș distanță.

O jumătate de oră trecu așa. Cavalerii dispărură un timp.

— Am scăpat de ei — zise Raimondo.

— Sunt de păerere să mai mergem puțin și să ne oprim puțin să ne odihnim. Mor de sete și de foame!

— Și eu!

— Și mie mi-e foame!

Căutară un loc care să domine câmpia și să-i ferească de vreo surprindere. Văzură un mic munte care era în drumul lor. Izbiți de ciudățenia lui, se îndreptară spre el.

Părea o căpățână de zahăr vârâtă în câmp. De departe pereții săi păreau verticali și vârful perfect orizontal. Dar de aproape se vedeau tot felul de crestături. Vârful părea inaccesibil piciorului omenesc. Când ajunseră la bază văzură că stânca are o prăpastie de cel puțin cinci zeci de metri adâncime.

CAPITOLUL III

MOARTEA LA PANDA

Dar vocea lui Zomba îi readuse la realitate.

— Sunt turci ! sunt turci !

Și cu brațul întins arăta un șir de oameni călări care eșiseră după o înălțătură de teren. Puteau fi o duzină. Erau ca la doi kilometri distanță.

— Cred că va trebui să luptăm ! zise Raimondo. Trebue să fie pe urmele noastre, după ce au văzut pe spionii cari, probabil. erau așteptați. Să încărcăm armele și să ne pregătim.

Se puseră repede în defensivă. Săriră de pe cai și adăpostindu-se după ei așteptară apropierea inamicului. Aceștia se puseră în linie; cavalerii înaintau doi câte doi. Această tactică miră pe cercetași care știau că nu e în obiceiul soldaților turci.

Ajunși la aproape un kilometru de poziția ocupată de cercetași, turcii se întoarseră în unghiu drept spre vest.

Păreau că vor să atace pe cercetași pe la spate. Această mișcare sili pe italieni să facă front spre vest. Se întrebau ce intenție avea inamicul. Dar brusc pricepură. Turcii se opriseră între soare și munte.

Era un sistem abil și demn de luptători încercați. Cercetașii pricepură că au de aface cu soldați experimentați. Aceștia având soarele în spate erau avantajați la tir, în timp ce strălucirea lui împiedica pe cercetași să ochiască bine. Aceștia era furioși dar nu avură timpul să arăte. După mișcarea ce o făcură turci se vedea că se pregătesc de atac.

Acel care părea șef se întoarse spre soldați dându-le instrucțiuni.

— Partida mi se pare inegală! observă Jean Bart.

— Iată încă zece care vin acum; așa că sunt douăzeci și doi.

— Noi suntem patru! Dar mii de pipe! ne-am salvat noi pielea din pericole mai mari!

Zomba zâmbi:

— Noi ucidem toți dușmanii, unul cu unul!

Cei patru asediați își căpătară tot sângele rece necesar.

Șeful turc, un sublocotenent, nu făcea decât să-și îndemne oamenii dela un capăt la celalt al șirului.

Cercetașii erau într'un careu făcut de caii lor culcați și bine legați unii de alții. Ingenunchiaseră cu carabinele gata de tras. Un strigăt îi anunță că ofițerul terminase cuvântarea și că atacul era iminent.

Ofițerul și trei oameni se repeziră înainte, ca și când aveau intenția să lupte numai ei.

— Acum, — zise Raimondo, cu ton ferm și hotărît — atenție la tir!

— Să nu risipim loviturile. Fiecare glonț e aur pentru noi!

— Eh! eh! vin aproape acum. Lasă-i să se apropie; nu vor merge departe!

— Afurisit soare! — mormăi Jean Bart. Imi lucește țeava dar nu voi scăpa ținta.

Adversarii nu făcuseră douăzeci de pași că deja linia lor se rupse, cei mai îndrăsneți urmau aproape.

— Trageți în cei patru din rândul întâi! — zise Raimondo.

Câteva secunde ținură degetele pe trăgaci. Dar scoaseră o exclamație de surprindere când văzură brusca schimbare a scenei.

Turcii, ajunși ca la vreo șase sute de metri. galopând, se opriră brusc.

Marius se îneca de furie:

— Se opresc, animalele! Și eu care îi așteptam la atac.

Toată trupa se oprise. Totuș unul din călăreți se desprinse de grup și eși înainte. Se auzi o detunătură. Marius trăsese. Omul căzu jos, în timp ce calul fugea speriat. Această isbitură neașteptată. care arăta turcilor marea abilitate a cercetașilor, îi impresionă mult. Renunțară la atac.

Se sfătuiau asupra unui nou plan de atac pe care nu întârziară să-l pună în aplicare.

Acei turci nu păreau să facă parte din armata regulată. Altfel ar fi atacat. Dar aceștia trebue să fi fost o bandă izolată de jefuitori care se remarcaseră în special în cruzimile contra armenilor.

— Să-i ia dracu! — zise Marius.

„Vor să ne întindă o cursă, din care să nu putem scăpa. Ce zici tu Jean Bart?

— Drace! răsunse Lipurul, cred că vor să adopte tactica bandiților curzi, adică să se rotească în jurul nostru și să ne prindă încet încet.

— E rău! — conchise Zomba.

Cavalerii se risipiseră iar. Unii descriau o curbă cu intenția evidentă de a înconjura pe cercetași.

In curând aceștia fură în centrul unei roți de cavaleri care se mișcau în jurul lor în diferite sensuri, ținându-se în afara loviturilor de carabină eventuale.

Cercetași ghiciseră intențiile turcilor: cinci oameni aveau însărcinarea să înconjure grupul lor, apropindu-se din ce în ce spre a putea ucide în primul rând caii. Apoi ceilalți care rămăseseră separați, trebuiau să năvălească cu săbiile la atac. Cavaleri treceau ca niște năluci. Cercetașii traseră dar ținta prea mobilă nu putea fi atinsă.

Cei cinci turci trăgeau din sbor dar în țintă fixă. Nici gloanțele acestora nu nimeriseră. Un glonț însă isbi un cal culcat care începu să se sbată.

Italienii începuseră să fie îngrijorați văzând cavalerii îndepărtându-se apoi apropiindu-se. Cei cinci turci trebue să fi fost încercaţi. In momentul când erau mai expuşi gloanţelor, se ascundeau după cai în fugă aşa că nu se mai vedea nimic decât o mână agăţată de coamă şi una de şea. Când apărea, o clipă seauzea o detunătură şi jocul continua mai departe.

Cu toată precizia tirului şi-a îndemânării cercetaşilor, nu putură isbi pe nici unul din aceşti cavaler acrobaţi.

Era o încercare grea să reziste împuşcăturilor unui astfel de inamic fără să se poată mişca; cu tot sângele lor rece, cercetaşii începură să-şi piardă răbdarea.

Un glonţ isbi spinarea lui Zomba şi altul atinse genunchiul lui Marius.

— Mii de milioane de pipe — mugi Milanezul.

— Eşti rănit? — întrebară îngrijaţi amicii, în timp ce Zomba îl privea cu nelinişte.

— Nu. numai uşor atins. Dar tu, Zomba? Văd că ai snge pe spate.

— Nu e nimic, o mică sgârietură, stăpâne!

— Dar cât va dura istoria asta? — izbucni Raimondo.

— Chiar dacă reuşim să doborîm pe cei cinci, tot rămân şaisprezece. Şi muniţia noastră e limitată.

— Trebue să facem ceva, mii de pipe! Să ne urcăm pe cai şi să ne repezim pe muntele acela: vom avea pe duşman în faţă şi nu va mai putea să ne zăpăcească aşa!

— Dar trebue să facem repede!

Raimondo deslegă încet, încet caii şi deodată, în vreme ce cei cinci, poate spre a se odihni, se înapoiau la grosul trupei, cei trei tineri cu Zomba se aruncară pe şei şi lansară caii în galop.

Cursa fu nebunească până la prăpastie. Aci, sariră jos, se sprijiniră de zidul de piatră, cu caii în faţă şi ţinând frâele cu dinţii îndreptară carabinele spre turci. Acest aranjament defensiv subit schimbă pentru moment manevra duşmanului. Cercetaşii văzură numai decât avantagiile nouei poziţiuni. Nu se mai temeau de înconjur ş puteau face faţă unei singure părţi.

In spate, aveaum stânca, imposibil de escaladat. In față le rămânea un semicerc. Dar și data aceasta turcii adoptară o tactică nouă.

Socotind ca inexpugnabilă poziția cercetașilor, poate erau deciși să-i ție asediați până se vor preda de foame și de sete. Marius. după schimbarea dispoziției soldaților, înțelese șiretenia musulmană și se înfurie:

— Mii de pipe! Cum dracu vom face? Mi-era mie foame adineaori dar acum am stomacul în fundul călcâilor.

Totuș nu acesta era planul dușmanilor. Cu mare neliniște tinerii observară înaintarea a patru oameni care instala o mitralieră. Dacă turcii se ținuseră afară de bătaia carabinelor, însemna că armele lor era decalibru mic. Dar sosirea mitralierei schimbă cu totul situația.

La prima descărcare ar fi ucis caii și la a doua, oamenii!

— De data asta e prost! — declară Raimondo încruntând sprincenele.

Jean Bart privea fix la turcii care așezau infernala lor mașină. Apoi, întorcndu-se spre o latură a stâncei, zise răspicat:

— Fără o vorbă, urmați-mă!

Vocea sa era așa de autoritară încât toți îl urmară. Se învârtiră după ișitura de piatră și văzură la vreodouă zeci de metri, în fața lor, un mare bloc de piatră, căzut de sus, din stâncă.

In poziția în care căzuse și prin înălțimea sa putea ascunde un oarecare număr de oameni și de animale.

Turcii puteau să învârtească în toate direcțiile mitraliera fără să poată lovi pe cei dinapoia stâncei.

Cercetașii ascunși acolo puteau domina situația. Chiar un asediu se putea suporta mult mai bine.

— Ceea ce e plicticos — declară Marius — e că mor de foame.

— Și eu! — repetară în cor ceilalți.

— Ei bine! Se poate lupta douăzeci și patru sau patru zeci și opt de ore fără să bem și să mâncăm. Nu e posibil să nu ne vină cineva în ajutor. Detașamentul englez căruia i-am telefonat, trebue să vină să vadă ce e cu noi. Linia ferată nu e decât la doi kilometri de aci. Noi vom trage, englezii vor auzi și vor sări în ajutor.

„Deci, să rezistăm voinicește. Zomba sări pe stâncă. având grije să nu fie văzut și aruncă o privire pe câmp. Ridică brusc pușca și auzi o detunătură. Calm, întorcându-se spre a-i săi, zise :

— Este un soldat mai puțin !

— Nu mai sunt decât douăzeci și patru ? — zise Marius.

„E curios că oride câte ori ucidem unul vin alții. Aveam doisprezece, am ucis doi, rămân douăzeci și patru.

— Cât nu se mișcă — zise Jean Bart — nu sunt periculoși. Nu vom putea scăpa de ei fără intervenția englezilor.

— Intre timp putem mânca un cal — propuse Marius. soarele e fierbinte și va frige repede carnea. Dacă vreți să ucidem unul și să-i preparăm mușchiul.

— E grav.

— Totuș trebue să ne hotărîm ! Ar fi ridicol să răbdăm de foame și să ne epuizăm.

„Sunt de părerea lui Marius, zise Raimondo, și cred că trebue să ne decidem repede.

„Aci suntem liniștiți și Zomba face de gardă.

„La cel mai mic semnal, tragem.

Din fericire, cercetași nu se atașaseră de bietele animale pe care le cunoștea numai de o oră.

— Să alegem pe cel mai gras !

— Se înțelege ! mii de pipe !

Cel mai gras era cel mai mic. Il atraseră deoparte și Marius, punându-i țeava revolverului în ureche, trase.

Detunătura răsună surd și animalul căzu trăsnit. De multe ori, în pădurile africane, trebuiseră să-și găsească hrana așa, dela un elefant sau vreun leu ucis.

Scoaseră cuțitele de vânătoare și în vreme ce Zomba făcea de pază, scoaseră bucăți bune de carne din corpul animalului. Reușiră să facă din ierburi și crenguțe un foc la care fripseră mușchiurile fragede.

După ce își potoliră foamea, băură apa încălzită pe care o aveau în bidoanele din oblâncuri.

Milanezul se duse de înlocui pe Zomba de pază care veni de se sătură și el.

Intre timp și turcii se apucaseră de proviziile ce le aveau cu ei și nimic nu se schimbase în pozițiile celor doi adversari.

CAPITOLUL IV

ESCALADAREA PERICULOASĂ

Turcii fură miraţi de brusca dispariţie a cercetaşilor, dar curând văzură sclipind printre stânci ţevile puştilor.

Din când în când ajungea până acolo o răpăială de mitralieră, dar gloanţele se striveau de pietre şi nu isbeau pe asediaţii cari, din ascunzătoare, spionau toate mişcările turcilor şi se ascundea la momentul oportun.

Zomba era suficient cu ochii lui de linx spre a supraveghia toate mişcările asediatorilor.

Marius şi cu ceilalţi studiau în ce chip puteau eşi din încurcătură.

— Nu cred că vor mai trage cu mitraliera în noi. Vor să ne prindă prin foame. Sau aşteaptă noaptea spre a ne surprinde.

— Da! — aprobă Ligurul. Poate veghiând bine vom putea ţine poziţia dacă setea nu ne va sili să ne predăm.

— Sau poate, vom putea noi trage folos de pe urma nopţei şi să încercăm o eşire disperată!

Vedeau situaţia limpede.

Setea nu va întârzia să-i torture. Propunerea lui Marius era o propunere disperată, având în vedere numărul asediatorilor. Să-şi deschidă drum printre ei însemna o luptă corp la corp, într'o inferioritate numerică extraordinară.

Câtva timp tineri rămaseră tăcuţi, nemişcaţi, meditând fiecare pe contul său. Deodată un şuerat eşi de pe buzele lui Raimondo care râse satisfă

Amicii îl priviră îngrijați.

— Ei bine, ce e? — întrebară.

Raimondo surâse și zise:

— De data asta, Marius, nu te superi că am eu ideia cea bună.

— O singură dată, nu mă supăr! răspunse vesel Marius.

— Da! e adevărat.

— Jean Bart se duse și aduse cele patru legături de frânghie.

— Ce lungime are fiecare? întrebă Raimondo.

Jeat Bart le măsura.

— Cincisprezece metri. De patru ori atât...

— Șaizeci, întrerupse Marius.

— Foarte bine. Tragem turcilor o bună păcăleală.

— Cum? Nu prea avem mult timp de pierdut, dragă Raimondo, zise Milanezul nerăbdător.

— Stați ușor. Vă explic.

„Marius se va agăța, cu mâinile, cu picioarele, cu dinții la nevoe, îndată ce noaptea va fi destul de adâncă spre a nu fi luat la ochi, și va încerca să escaladeze stânca. Va duce cu sine frnghia prinsă de centură.

„Când va ajunge sus o va lega solid de ceva și noi ne vom cățăra sus pe ea.

„Vom traversa platforma care trebue să fie acolo, vom scobori de partea opusă și vom fugi spre tabăra generalului. Acolo, vom lua cu noi un detașament și vom administra turcilor care vor continua să facă de pază, o ciomăgeală cum n'au mâncat în viața lor. Ce ziceți de planul meu?

— Minunat! Dar fără cai cât timp ne trebue să ajungem până la generalul nostru?

Raimondo zâmbi.

— Nu v'am spus totul. Mai am și alte propuneri.

„Când se va întuneca bine, Zomba care e negru, va lua doi cai (negrii și ei) și după ce le va înveli copitele în bucăți de stofă, îi va duce pe lângă stâncă, încet, încet, până de partea cealaltă unde va aștepta.

— Bine. Dar de ce să nu facem și noi acelaș lucru?

— Pentru că noi dacă am fi surprinși, trebue să ne luptăm și de sigur că vom fi învinși. Dacă îl surprinde pe Zomba, acesta lasă caii și cum e de agil, dispare în întuneric.

Dar Zomba mai poate face ceva. El poate ataca cu focuri grupul de turci care rămâne de pază cu caii, poate răpi câți-va din ei și călare, poate ajunge dincolo de munte unde îl așteptăm noi.

„In definitiv, eu împart planul meu în două părți: noi, cu orice preț trebue să ne înapoiem la cartierul generalului Allenby spre a ne împlini misiunea ce ni s'a încredințat. Zomba acopere retragerea, grație calităților sale recunoscute...

Raimondo vorbea când se auzi un sgomot de galop care îi făcură să ridice capul. Marius și Jean Bart săriră 'n picioare iar Zomba dădu alarma.

Priviră printre stânci.

Turcii schimbau încă odată tactica. Stabiliseră posturi de câte doi oameni, posturi fixe, descriind un semicerc în jurul locului unde se aflau cercetașii. Patru oameni adunau vreascuri, ramuri, tot ce puteau găsi și formau la fiecare pas o grămadă de material cu care intenționau să facă foc în timpul nopții.

— Focurile acestea vor fi prea departe ca să lumineze muntele — zise Raimondo. Planul meu se poate executa!

— Da — adăugă Marius — dar ele vor lumina câmpul și Zomba nu va putea să execute diversiunea care forma a doua parte a planului tău.

— Foarte just — aprobă Jean Bart.

— E adevărat! — adăugă negrul.

— Atunci, nu e decât un lucru de făcut. Zomba se va sui cu noi.

„Putem să începem de cum se va lăsa noaptea, și nu vor băga de seamă dispariția noastră ;

Vom avea apoi multe ore înaintea inamicilor noștri.

„In loc să mergem la tabără, vom face drumul în sens invers, spre calea ferată, până în locul unde s'a prăbușit locomotiva.

„Sigur că vom întâlni detașamentul de cavalerie engleză care a fost trimes să supravegheze podul.

Și apoi dealungul liniei e mai ușor să ne ascundem.

— Apoi — conchise Marius — e mai bine să mai lăsăm lucrurile și la voia întâmplării....

Cu aceste vorbe discuțiile fură închise. Părăsirea cailor fu hotărâtă. Dar spre a împiedica pericolul foamei, trecură restul zilei frigând bucăți de carne.

Prevederile lui Raimondo erau juste: noaptea se anunța întunecoasă. Era iminentă o furtună. iPcături mari cădeau deja peste capetele lor. Era o bine facere, după căldura excesivă de peste zi. Dar un fulger lumină cerul și stnca.

Călătorii se înfricoșară: era un obstacol la planurile lor.

Să-l ia dracul de fulger! strigă Marius furios. — Ee de zec ori mai rău decât luna și decât oate focuril turcilor.

Un al doilea fulger lumină câmpia ca ziua. Cercetașii văzură posturile turcești, dar din fericire, furtuna se îndepărtă și fulgerile se făceau din ce în ce mai slabe. Marius începu escaladarea, cu frânghia de brâu. Trebuia, odată ajuns sus să avertizeze pe amici agitând violent frânghia.

Cercetașii rămași jos îl urmăreau cu îngrijorare. Își dădeau seama de greutaea întreprinderii și la fiecare moment acrobatul era în pericol să nu ma găsească crăpătura unde să pue mâna sau piciorul. Inapoi nu s'ar mai fi putu întoarce de oare ce în întuneric n'ar mai fi găsit găurile unde pusese piciorul o clipă mai înainte.

In cele din urmă, agilitatea sa, puterea și abilitatea triumfară.

Cercetașii de jos simțiră deodată cum se sbate frânghia.

Scoaseră un oftat de ușurare.

Negrul privi pe turcii care tocmai se pregăteau să aprindă focurile.

Așteptară puțin și pututră să constate că flăcările nu ajungeau să lumineze peretele stâncos.

Un sfert de oră mai târziu toți patru se găseau sus pe platformă.

Târându-se spre a nu fi cumva zăriți se târâră până la mijlocul platformei. Acolo erau în siguranță. Atunci se ridicară și începură să fugă. Dar de o dată constatară ceva grav.

Terenul platformei, care părea orizontal, mergea ridicându-se și sfârșea, ca și de partea cealaltă într'o prăpastie, dar mai adâncă.

Frânghia care fusese suficientă pentru urcat, nu mai ajungea pentru coborît.

Zomba care încercă cel dintâi, se găsi agățat deasupra unei prăpasti unde mugea o cascadă.

Negrul căuta, pe cât posibil, să-și dea seama de situație, apoi, se sui din nou sus.

— Ei bine — zise Marius — după ce auzi raportul negrului — să căutăm un alt loc de scoborît.

Dar forma muntelui era așa încât dacă s'ar fi îndepărta de locul unde prinseseră frânghia, riscau să fie văzuți de turcii care erau risipiți pe câmpie.

— Nu se poate coborâ de cât pe aci — conchise Raimondo după ce socotise toate probabilitățile.

Ce facem ? Să așteptăm aci să se facă ziuă e să ne condamnăm la moarte sigură. Turcii vor descoperi repede că nu mai suntem jos și aunci ne vor găsi aci.

— Părerea mea e să încercăm ! — declară Marius —. Nu cumva vom găsi acolo unde se isprăvește frânghia un loc unde să ne putem aduna spre a aștepta zorile, înainte de a ne arunca în cascadă ?

„La urma urmei, dacă apa se rostogolește, ne vom rostogoli și noi.

„Știm să înotăm și chiar dacă vom fi la fund, facem un salt și în câteva minute atingem malul.

— De acord — conchise Romanul —. In orice caz, dacă stăm aci e prost !

Ceilalți fură de aceiași părere.

Fără să ezite, cei trei cercetași se agățară de frânghie și se lăsară în jos. Avură norocul să dea peste un mic spațiu deasupra și la dreapta apei. Dar spre a eși de acolo nu era altă cale decât cea lichidă.

Dacă s'ar fi putut servi de frânghie ar fi fost mult mai bine, dar ea era solid legată acolo sus.

La lumina lunei, se examinară împrejurimile acelui mic spațiu.

Raimondo zise :

— Trebue să ne decidem. Când se vor mai ivi zorile, turcii ne mai văzând țevile puștilor noastre printre stânci, se vor apropia, vor vedea că am șters-o și făcând înconjurul muntelui, cu câte va lovituri de mitralieră va isprăvi cu noi.

— Trebue să ne hotărâm! — zise și Marius. La urma urmei, apa asta trebue să ducă undeva.

— Se înțelege — aprobă Jean Bart. Trebue să intre în câmpie și apoi să se verse în Tigru, care nu poate fi departe.

— Numai de n'ar intra în vre-o subterană. Dacă ar continua în câmp, luna ar lumina apa și am vedea. Dar nu se vede nici un reflex luminos.

— Deci am eu dreptate! Cascada asta se aruncă în vre-o prăpastie subterană, atât de îndepărtată în cât nu-i auzim zgomotul căderii.

E ușor de închipuit perplexitatea amicilor. Zomba zise:

— Eu plec primul. Dacă e pericol, eu strig tare. Dacă numai fluer, veniți și voi.

Dar Raimondo răspunse pentru toți:

— Nu, Zomba, nu vreau să-ți riști viața într'un mod așa de periculos. Sau ne salvăm cu toții, sau murim cu toții.

Zomba voi să insiste, dar tnărul șef nu-l mai lăsă.

O palidă luminișcență la Orient începea să se deslușească.

Marius se ridică în picioare:

— Curaj, amici! Eu sunt gata.

Nu-mi convine să aștept aci o moarte sigură. Dacă o afruntăm în cascadă, tot mai avem o posibilitate de scăpare.

„Număr până la o sută și apoi mă arunc în apă.

— Ne aruncăm și noi — răspunse cu liniște Raimondo.

Numărătoarea începu. De la optzeci în colo numerile erau pronunțate cu un fel de violență eroică. La o sută Zomba se aruncă, urmat de ceilalți.

Pentru un moment, cei patru tineri putură să se prindă de mâini, formând un fel de lanț diagonal.

Deodată se făcu noapte completă, apoi se văzu sticlind în apă razele roșii ale soarelui. Cu ochii deschiși, cu mintea limpede, ei își dădură seama că apa, după ce traversase un fel de galerie, eșise peste niște stânci...

Acum căderea era așa de vertiginoasă și obstacolele așa de mari în cât apa spumega cu furie, isbind pe cei patru înotători cu violență când unul de altul, când de pietre de stânci.

Lupta titanică cu apa și cu izbiturile violente dură o veșnicie. Cine putu să spună? In curând cei patru tineri își pierdură orice nădejde de salvare și peste câtva timp leșinară. Erau acum patru corpuri vii, dar în nesimțire, pe care apele fuioase le isbeau în spumă, de stânci...

. . . .

— Eh! eh! — strigă un marinar — patru naufragiați pe bancul de nisip !

Omul care striga așa ședea la partea dinainte a unei bărci cu patru marinari, îmbrăcați în uniforme franceze.

Barca se puse ușor pe bancul de nisip ce-l forma la o cotiură Tigrul.

Cinci minute mai târziu corpurile înanimate, ridicate de brațe robuste, erau întinse la soare. Și marinarii începură să le facă tratamentul oamenilor înecați.

— Ciudat! — zise pilotul — dându-și toate silințele, mi se pare că recunosc uniformele cercetașilor.....

— Tocmai — întrerupse unul din marinari — e uniforma cercetașilor italieni!

— Uitați-vă la negru, are galoane de sergent! zise altul.

— Da, toate bune. Dar de unde până unde cercetași italieni aci?

Nu înțeleg de loc.

— O să înțelegem dacă isbutim să-i readucem la viață— răspunse un oare care marinar, anume Josue.

— Dar uitați-vă, mi se pare că încep să miște.

— Uite, ăsta deschide ochii. Bravo!

— Curaj tinere! — urlă bucuros marinarul care părea mai mare.

Continuară cu mai multă energie să le facă respirație artificială.

După o oră, cei patru tineri erau salvați. Deschiseră ochii mirați, văzură marea, nisipul, oamenii.....

Iși aminteau confuz de cascada blestemată, isbiturile...

Dar nici unul nu putea vorbi decât ușoare gemete și marinarii curioși trebuiră să renunțe să-i mai întrebe.

Fură puși în fundul bărcei care se îndreptă spre larg. După o oră acostau lângă o elegantă corabie cu trei catarguri. După ce li se dădu un grog fierbinte, căzură într'o stare de somnolență din care nimeni nu voi să-i scoată.

Medicul vaporului auzise de cei trei cercetași și de negrul care îi însoțea în minunatele lor aventuri în jurul lumii și nu-i fu greu să-i identifice.

Dădu cel mai sever consemn ca nimeni să nu intre în cabina confortabilă unde naufragiații dormeau un somn adânc, reparator......

Citiți urmarea în fascicula No. 53 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 7 Octombrie

PIGMEII INFOMETAȚI

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei
în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI